

‘Mijn kind kreeg een kind op haar zestiende’

En dan blijkt je kind van zestien ineens zwanger en besluit het kindje te willen houden. Lou Niestadt (50): ‘Nu het mijn kind was die een kind kreeg, snapte ik de reactie van mijn ouders beter toen ik op jonge leeftijd zelf zwanger raakte.’

Toen ik terugreed uit mijn werk belde ik Jipp. ‘En?’ vroeg ik. ‘Yep...’ zei ze. ‘Zo thuis maar even over hebben?’ vroeg ik. ‘Graag,’ zei ze. ‘Ik kom eraan,’ zei ik en hing op. Terwijl ik naar huis reed, was eerlijk gezegd mijn eerste gedachte: Ooo... wél leuk, een kleintje erbij. Daarna dacht ik meteen: doe normaal, ze is pas zestien!

Jipp had al een tijdje last van allerlei klachten. Ze was voortdurend moe, had last van haar hart en moest continu overgeven. Artsen dachten aan het syndroom van Tietze; een chronische ontsteking van het kraakbeen tussen je ribben. Haar klachten pasten in het profiel, maar ze werd steeds zieker en grauwer. Ik wilde daarom een second opinion. Daarbij werd haar maag en darmstelsel onderzocht waarbij een parasiet werd ontdekt. Ze werd behandeld, maar de misselijkheid bleef. Uiteindelijk bedachten we dat ze maar eens een zwangerschapstest moest doen. Eigenlijk meer om die mogelijkheid definitief uit te sluiten, want Jipp

was aan de pil. Toch heb ik een test voor haar gehaald, zodat ze die kon doen toen ze thuiskwam. Na dat telefoontje stond ik van het ene op het andere moment ik in de schoenen van mijn moeder, al was ik wat ouder toen ik ongepland zwanger bleek: 25, in plaats van zestien. Hetzelfde zinnetje als toen schoot door mijn hoofd: wat zullen mijn ouders ervan vinden? Mijn moeder was destijds ook geschrokken, maar maakte heel snel daarna de switch: in plaats van denken in problemen dacht ze ►

in oplossingen. Mijn vader had iets meer tijd nodig, maar mijn moeder wist hem snel mee te trekken met haar positieve *mindset*. Zo voelde ik het ook.

Toen ik thuiskwam, was Jipp best rustig. Ze had natuurlijk al even tijd gehad om het nieuws te laten bezinken. We zeiden niets, maar omhelsden elkaar heel stevig. Daarna ben ik thee gaan maken en zijn we gaan zitten om te praten. Ik heb eigenlijk geen moment het gevoel gehad dat Jipp bang was voor mijn reactie. Ze kent me en wist dat dat niet nodig was. Dit zijn bij uitstek de momenten in een mensenleven om onvoorwaardelijke liefde te tonen. Ik wilde Pascal niet op zijn werk bellen en hem overvallen met het nieuws dat Jipp zwanger was, dus heb ik het hem pas verteld toen hij thuiskwam. Hij reageerde eigenlijk net als ik: heel rustig. Pascal heeft het in mogelijkheden denken zo ongeveer uitgevonden, dus we zaten direct op een lijn: mocht het nodig zijn, dan zouden Luke, Jipp en hun kindje in ons oude huis kunnen wonen. Wij waren neutraal: Jipp mocht van ons zelf beslissen.”

Op vakantie

“Toen Luke - haar vriendje dat ze een jaar daarvoor had leren kennen - die avond langskwam, vertelde Jipp hem dat ze zwanger was. Hij had dit totaal niet zien aankomen en schrok ontzettend. Ik zag zijn worsteling en had zo met hem te doen. Hij was natuurlijk ook pas achttien. Ik probeerde ze zo veel mogelijk te laten voelen dat we ze hoe dan ook zouden steunen. Ook Lukes ouders waren geschrokken, ze moesten het echt wel even laten bezinken. Natuurlijk werden alle opties overwogen. Ze waren nog zo jong, en dit was wel een heel andere toekomst dan ze voor ogen hadden. Na veel praten besloten Jipp en Luke in eerste instantie om de zwangerschap af te breken. Dat leek gezien hun jonge leeftijd het verstandigst. Maar een incident op vakantie veranderde alles. Die familie-vakantie was al geboekt, en hoewel Jipp

‘Ik kon me goed voorstellen hoe het voelt wanneer zo iets heftigs gebeurt en je er geen grip op hebt’

al zeven weken zwanger was toen ze erachter kwam, besloten we toch te gaan, om de eerste emoties over hun beslissing te laten bezinken. We spraken daarom af om het er tijdens de vakantie niet te veel over te hebben. Vreemd genoeg voelde dat niet geforceerd, we konden het wel goed ‘uitzetten’. Op een middag hadden we een stel quads gehuurd om daarmee de omgeving te verkennen. Plotseling maakten Luke en Jipp een schuiver en gingen bijna onderuit. Ik zag het gebeuren, en ook zag ik hoe erg ze schrok. Haar snoetje trok helemaal wit weg. Eenmaal terug in het hotel zei ze: ‘Mam, toen we die schuiver maakten, dacht ik: nee, mijn kind! Ik moet het kindje houden, ik weet nu

waarom: als ik het nu weg zou laten halen, verlies ik een deel van mezelf, ik doe altijd alles wat anderen willen of denken dat goed voor me is, maar dit móét ik doen, ik moet gaan staan voor wat ik wil. Als Luke niet mee wil in het verhaal vind ik het heel erg, maar ik kan niet anders.’

Een goede vriendin van mij is vroedvrouw en die heeft toen we terug waren een echo gemaakt. Er was al eerder een echo gemaakt om de zwangerschapstermijn te bepalen, maar dit was de eerste echo die vanuit een blijde intentie werd gemaakt nu Jipp had besloten het kindje te houden. Inwendig jubelde ik toen ik dat kleine hartje zag kloppen. Er ging

een ongelooflijke blijdschap door me heen, ik had het gevoel van een prachtige belofte die op ons pad was gekomen. Maar Luke was ook mee en toen we de echo op het beeldscherm zagen, brak mijn hart voor hem. Hij worstelde zo duidelijk met zijn gevoelens! Daarom probeerden Jipp en ik op dat moment onze blijdschap wat in te tomen. Wat ik ontzettend mooi vind, is dat Luke en Jipp geen moment tegenover elkaar kwamen te staan. Ondanks alle tegenstrijdige emoties bleven ze een team. Misschien omdat ze in hun hart beiden hetzelfde wilden. Achteraf hebben we het nog weleens over dat moment gehad en vertelde Luke: ‘Ik wist toen dat ik het wilde.’ Hij was alleen nog erg in tweestrijd omdat hij bang was voor de reactie van de omgeving en zijn ouders. Ik kon me ook ontzettend goed voorstellen hoe het voelt wanneer zo iets heftigs gebeurt en dat je er geen grip op hebt. Lukes hart zei, ‘ja’ maar zijn hoofd zei: ja, maar...”

Meebewegen

“Kort daarop heb ik een fijn gesprek met Lukes moeder Ans gehad. Ik wilde het hebben over wat wij konden doen naar aanleiding van Jipps beslissing. Ik heb haar verteld over de vooroordelen waarmee ik te maken kreeg toen ik als jonge vrouw zelf ongepland zwanger werd. En hoe zo iets juist je zelfvertrouwen ondermijnt. Maar de insteek van het gesprek was vooral dat het nu niet meer ging over wat Jipp zou gaan doen, maar over wat wij gingen doen naar aanleiding van Jipps beslissing. Ik zei dat ik het gevoel had dat tienermoederschappen vaak niet goed gaan omdat de buitenwereld projecteert dat het toch wel mis zal gaan en dat ze het niet kunnen. Zo’n overtuiging neem je over, waardoor je vertrouwen in je moederschap wordt aangetast. Wat ik bijzonder vond, is dat Ans zei dat ze van haar drie zoons dit het meest bij Luke vond passen. Wanneer ze Luke met zijn kleine nichtje zag, zag ze de potentie van hem als vader.

‘Jipp en ik hebben altijd een leuke relatie gehad, maar er is nu een extra laag bijgekomen: ze is nu een collega-moeder’

Natuurlijk was het wenselijker geweest als ze wat ouder waren, maar ze twijfelde niet aan zijn kunnen als vader. We hebben het erover gehad dat het belangrijk was dat wij, als oma’s, mee zouden bewegen.

Jipp zou het sowieso gaan doen, dat had ze besloten. En ik ging er eerlijk gezegd echt niet van uit dat Luke er geen onderdeel van zou zijn. Ik weet nog heel goed dat ik de impact van mijn woorden op Ans voelde toen ik zei dat ik dacht dat Luke zo twijfelde omdat hij zijn ouders niet wilde teleurstellen. En dat ik dacht dat het voor hem veel makkelijker zou zijn als hij het gevoel had dat hij hun onvoorwaardelijke steun zou krijgen. Er verschoof toen echt iets in de sfeer in de kamer, alsof alles eindelijk duidelijk werd. Toen Luke uiteindelijk voelde dat zijn ouders achter hem stonden viel er een last van hem af en kon hij zijn hart openstellen. Hij kwam bij ons thuis aan met een schattig hansopje en zei tegen Jipp: ‘Wij gaan dit gewoon doen!’ En hij heeft het waargemaakt: hij is versneld afgestudeerd. Hun dochttertje Liv was drie weken oud toen hij zijn diploma haalde en op zijn scooter naar de Kamer van Koophandel ging om zich in te schrijven als personal trainer.”

Nog een kindje

“Jipp en Luke hebben de eerste periode als gezin bij ons in huis doorgebracht. Ze hadden geen woonkosten en een hele hoop liefde en helpende handen om zich heen. Eigenlijk zou iedereen op die manier ter wereld moeten komen. Natuurlijk had Jipp weleens haar onzekere momenten, maar ik heb haar

geprobeerd duidelijk te maken dat de dingen waar zij als moeder mee worstelt universeel zijn en dat elke moeder ertegenaan loopt, ongeacht haar leeftijd. Iedereen gaat onderuit en het is geen schande om hulp te vragen.

Toen Liv er eenmaal was, hadden Jipp en Luke al snel de wens nog een kindje te krijgen. Ze vonden het onzin om daarmee te wachten tot ze wat ouder waren. Hun zoon Wolf is nu twee en Liv wordt vier. Inmiddels hebben ze ook hun eigen huis in Vinkeveen en heeft Jipp met de hulp van Ans - die heel goed kan naaien - een eigen kinderledingmerk opgezet: *Liv like a Wolf*. Liv en Wolf zagen er altijd zo cool uit dat iedereen wilde weten waar die leuke kleertjes vandaan kwamen. Daarbij vloggen Jipp en Luke allebei over hun leven op hun eigen Youtube-kanaal en dat slaat zo aan dat allerlei merken nu met hen willen samenwerken. We kunnen wel zeggen dat door Jipps zwangerschap alles op zijn plek is gevallen.

Jipp en ik hebben altijd een leuke relatie gehad, maar er is nu een extra laag bijgekomen: ze is nu een collega-moeder. Maar ze is ook nog gewoon Jipp. Wat ik mijn kinderen altijd heb willen meegeven is dat het niet hun taak is om te worden zoals wij als ouders dat misschien in ons hoofd hebben. De enige vraag die ik mijn kinderen wil stellen is: ‘Wie ben jij en wat heb jij nodig?’

Moedige moeders & dappere dochters is het boek dat Lou samen met haar dochter Jipp schreef. Een boek over onvoorwaardelijke liefde en tienermoederschap. ■